

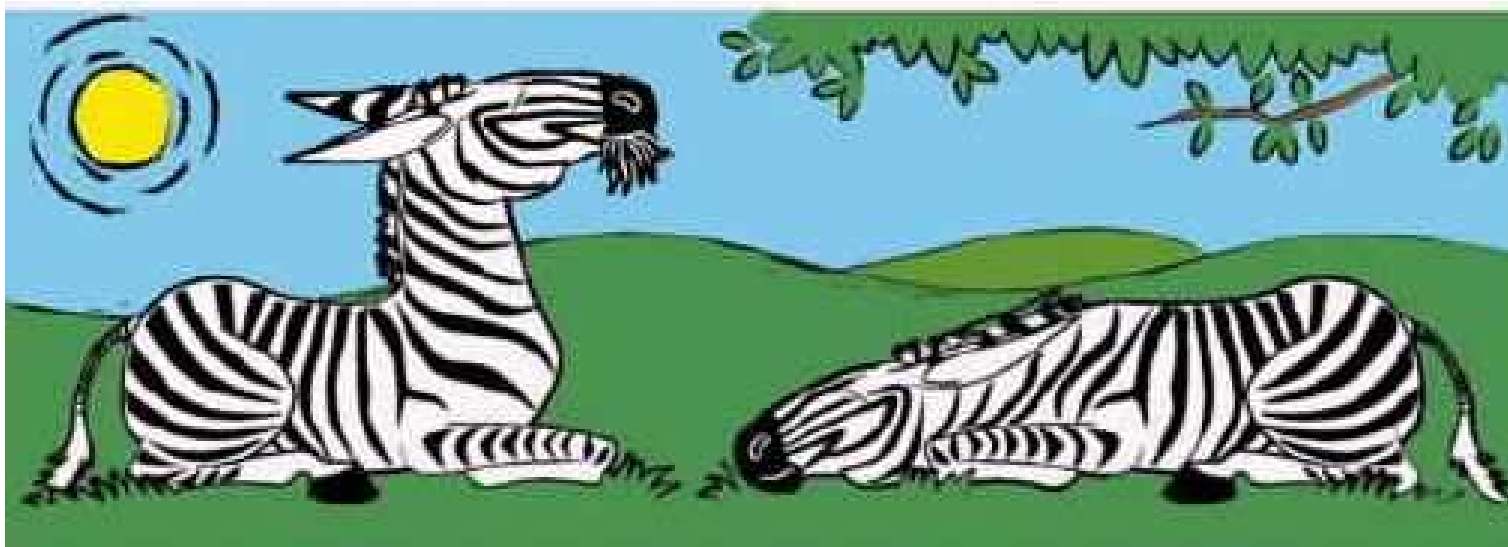
מדוע לזברות יש פסים

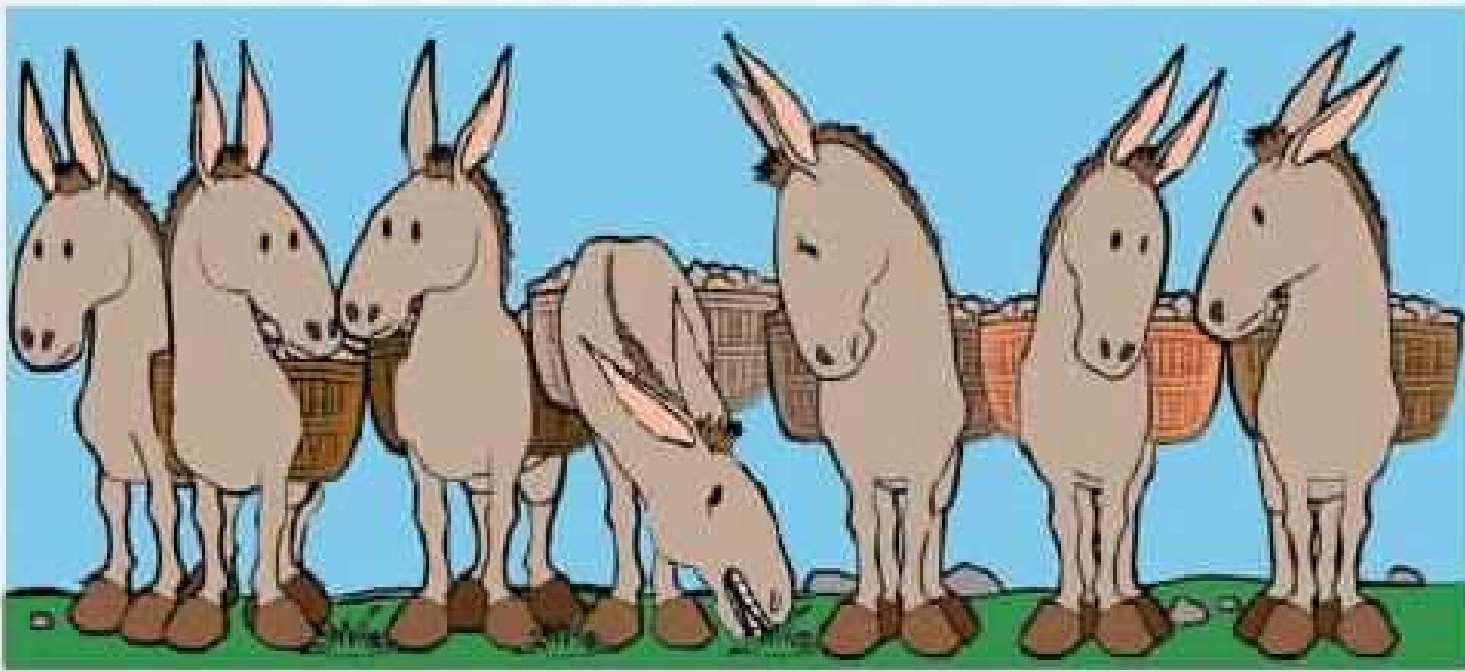
אגדה מאוגנדה (אפריקה)

סיפור - נד ג'נסן

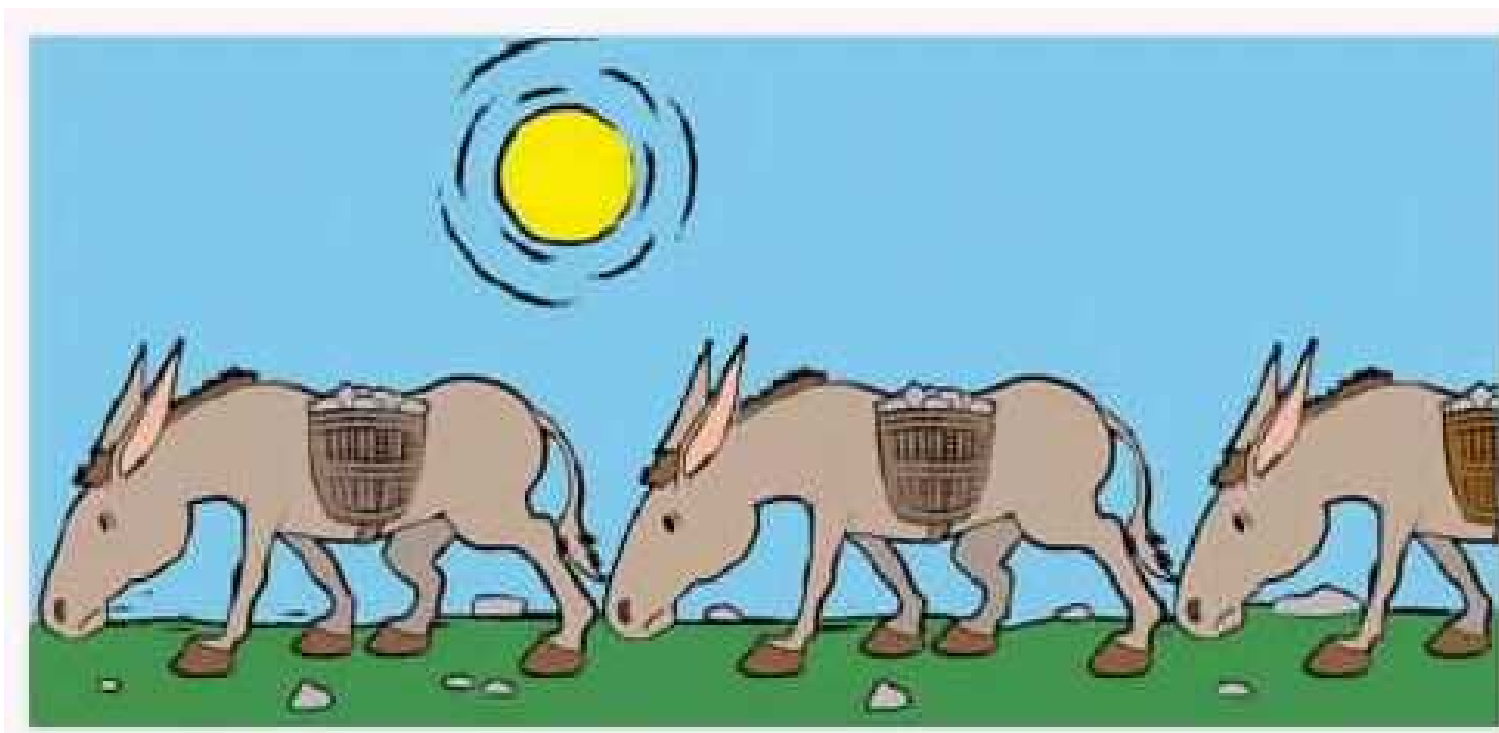
ציורים - סינגה נורדין

תרגום מספרדית - מרים דביר

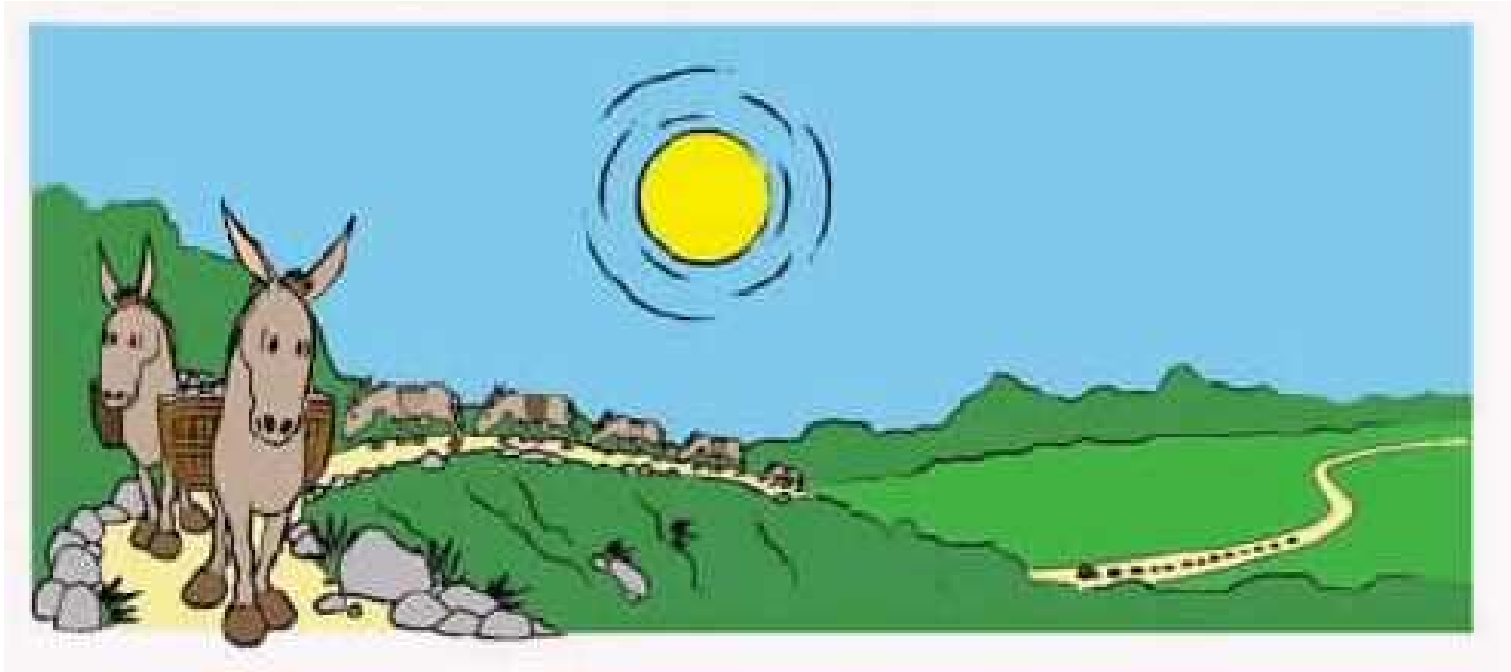

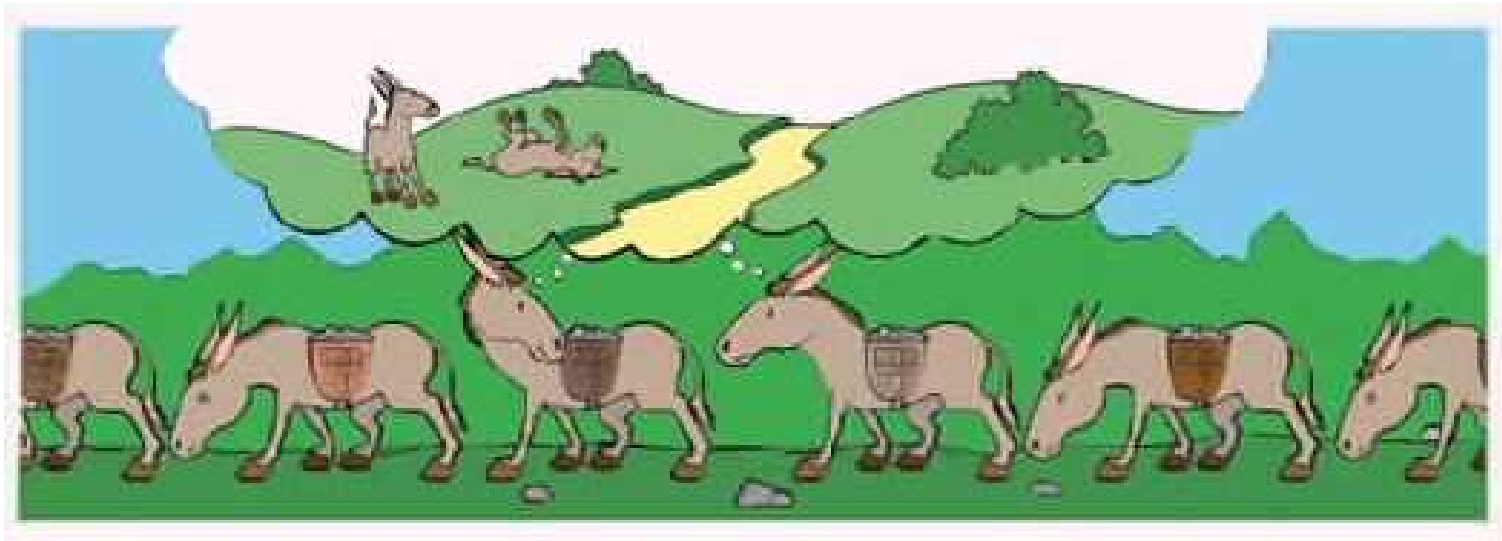
לפני הרבה, הרבה זמן לא היו זברות,
אבל היו הרבה מאוד חמורים.
החמורים עבדו קשה במשך כל היום.

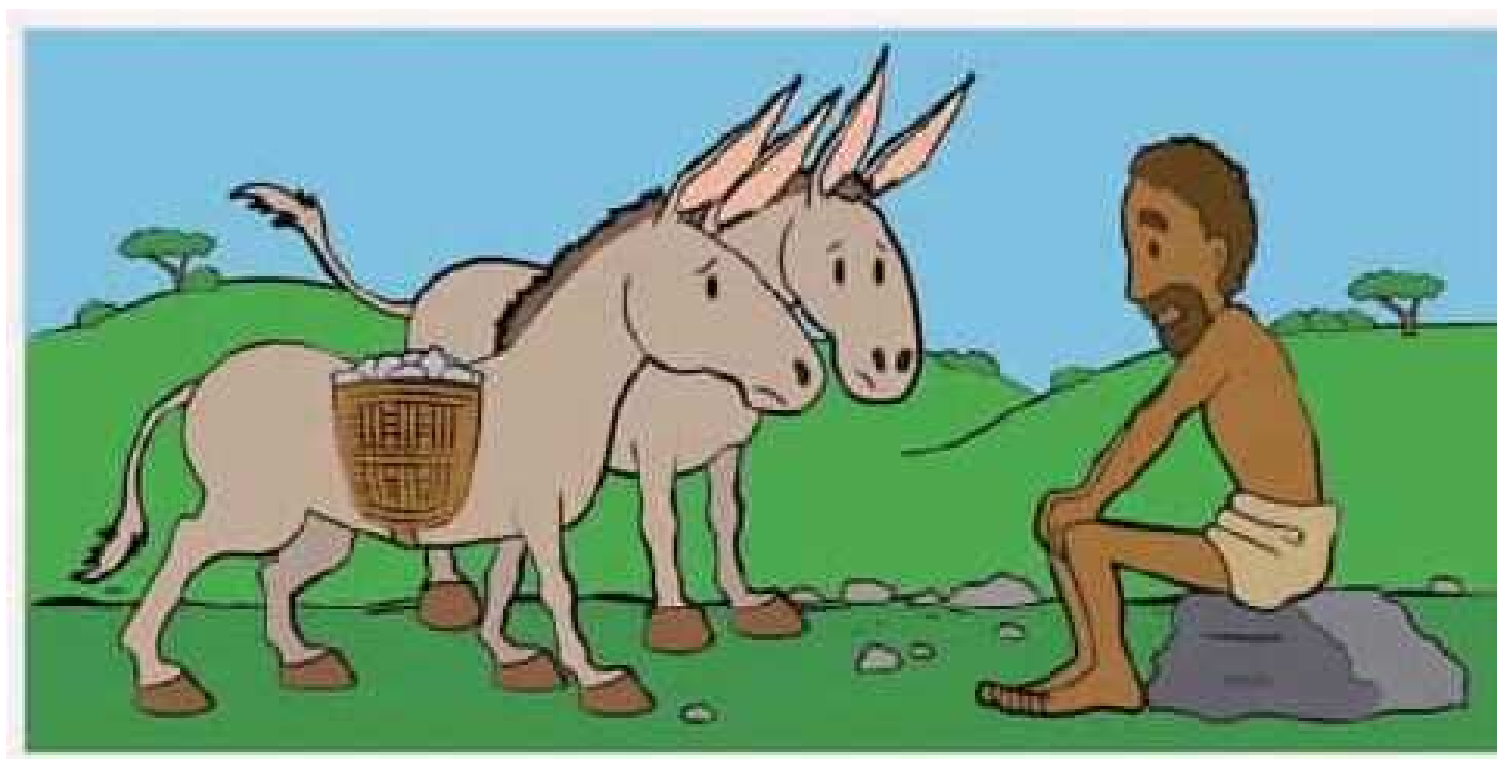
לא היה להם זמן לשחק או לנוח
אלא רק עבדו, עבדו ועבדו.

החמורים סחבו משא כבד,
הם הלכו איתם למרחקים גדולים,
אבל אף פעם לא אמרו להם תודה על עבודתם.

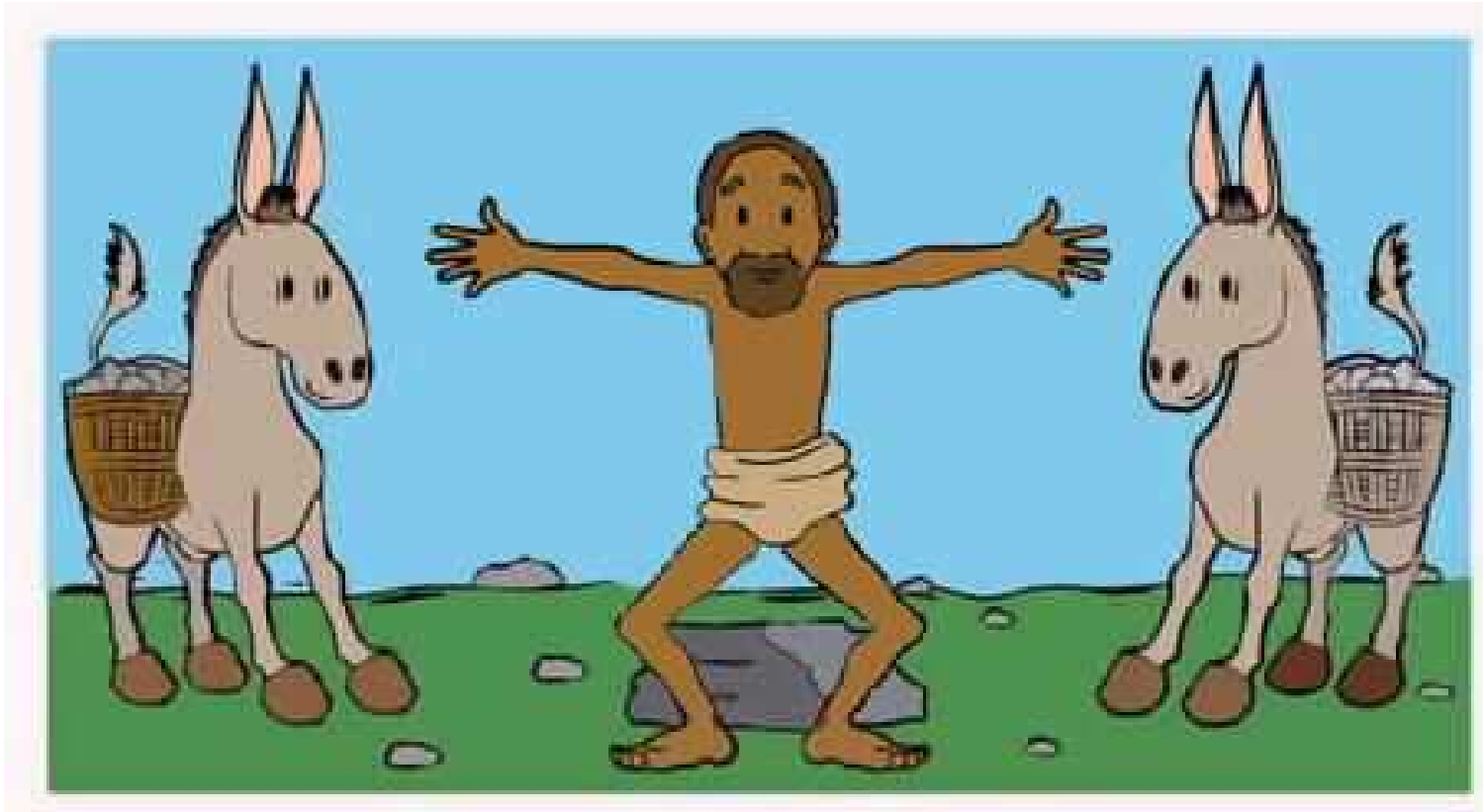
יום אחד שני חמורים התעייפו.
הם החליטו שאינם רוצים לעבוד כל הזמן,
הם רצו לרעות בשדות ירוקים,
הם רצו לשתות מים זכים מן הנחל
הם רצו לנוח על דשא רך.

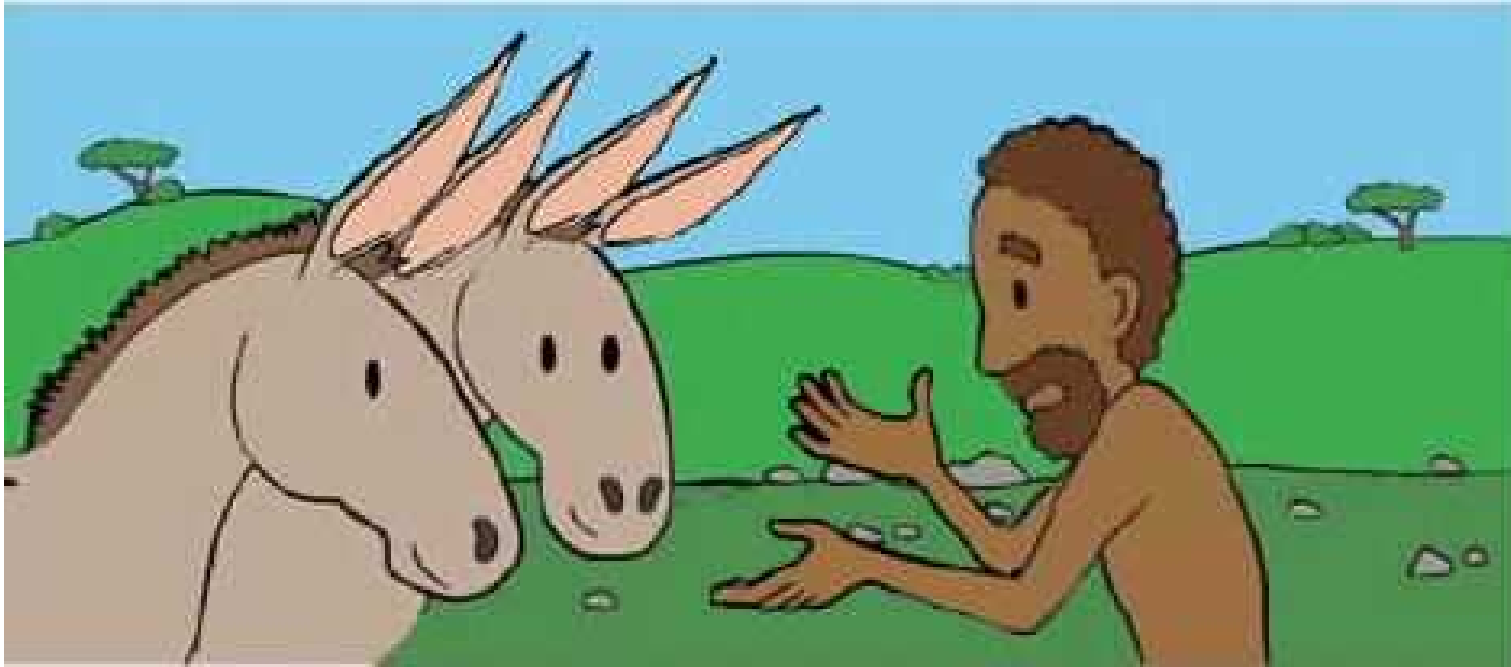
החמורים הלכו לאיש זקן וחכם
וסיפרו לו את הבעיה.

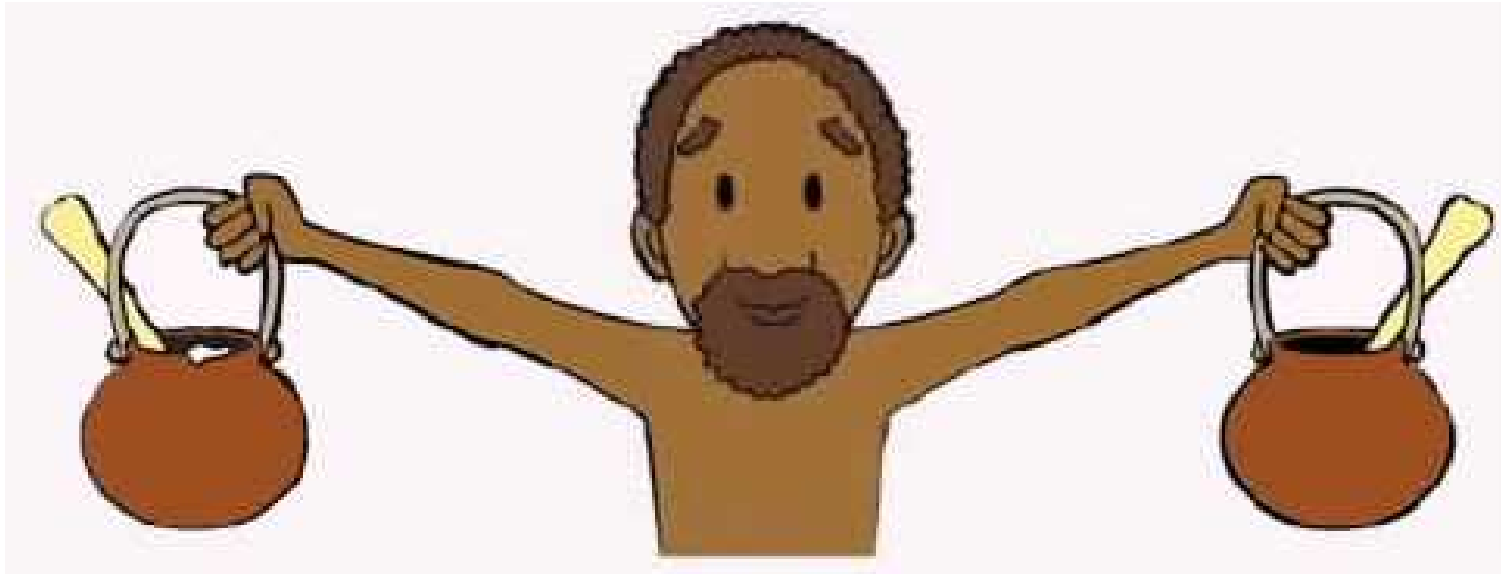
החכם הזקן חשב וחשב,
הוא הסכים שהם עובדים קשה מדי
ורצה לעזור לחמורים.

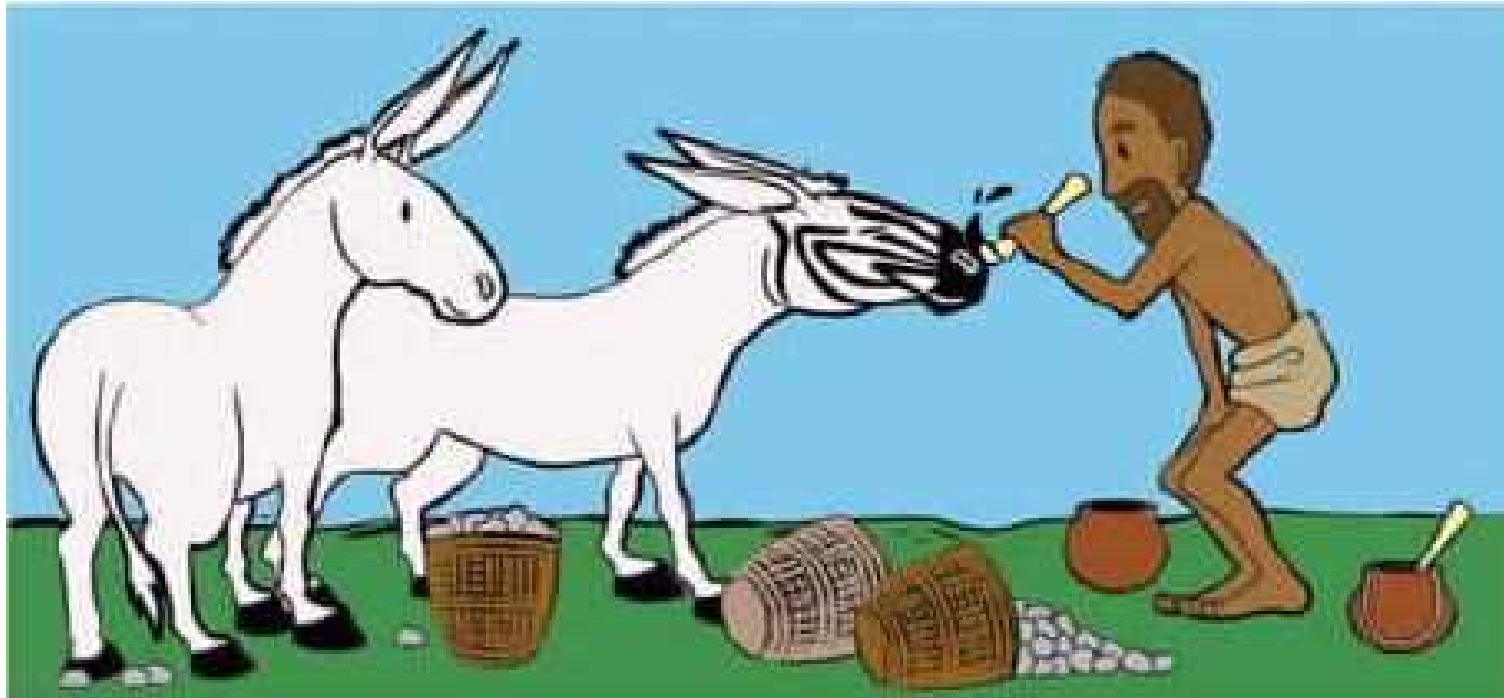
ופתאום החכם הזקן קפץ.
"יש לי רעיון" אמר.

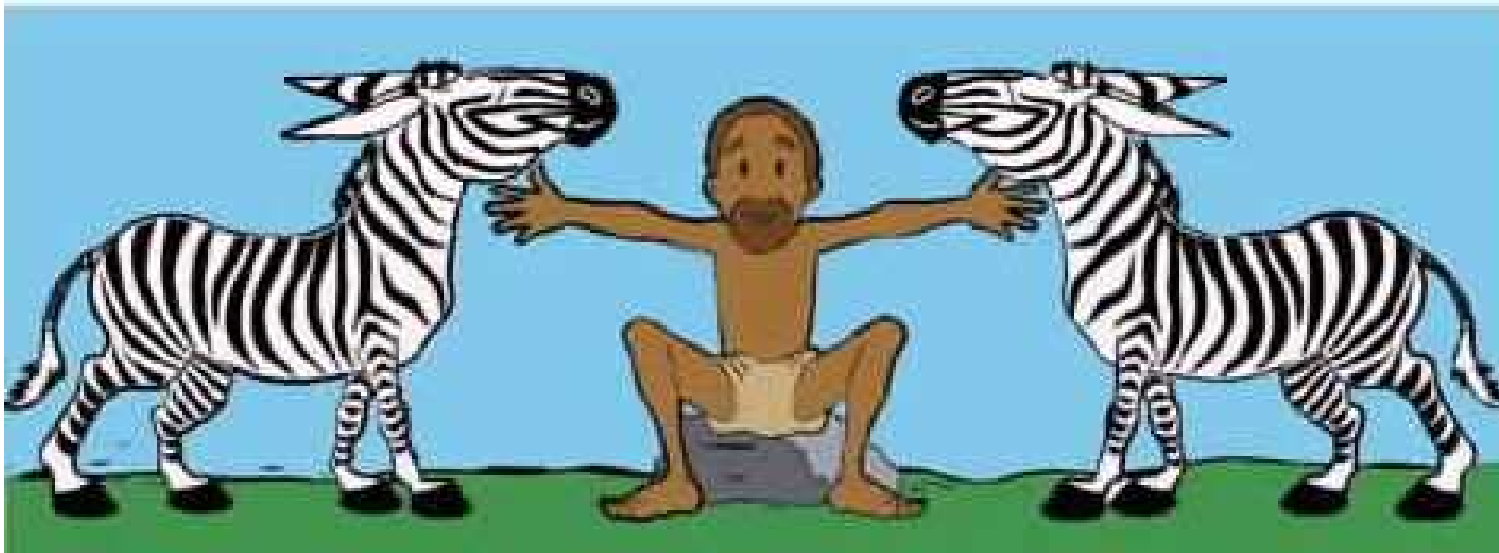
"איזה רעיון?" שאלו החמורים.
"אני אצבע אתכם" אמר האיש
"ואיש לא ידע שאתם חמורים."

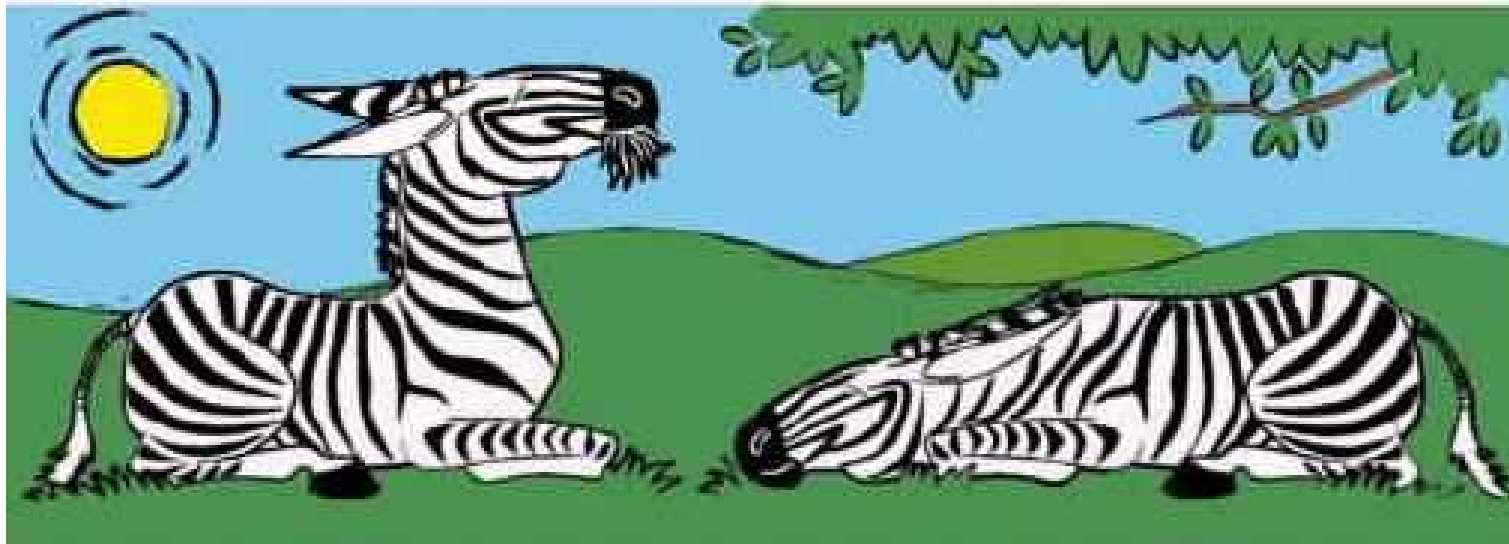
החכם הזקן הלך וחיפש צבע,
וחזר אחרי כמה דקות.
הוא החזיק שני כדים של צבע,
כד אחד עם צבע לבן,
כד שני עם צבע שחור.

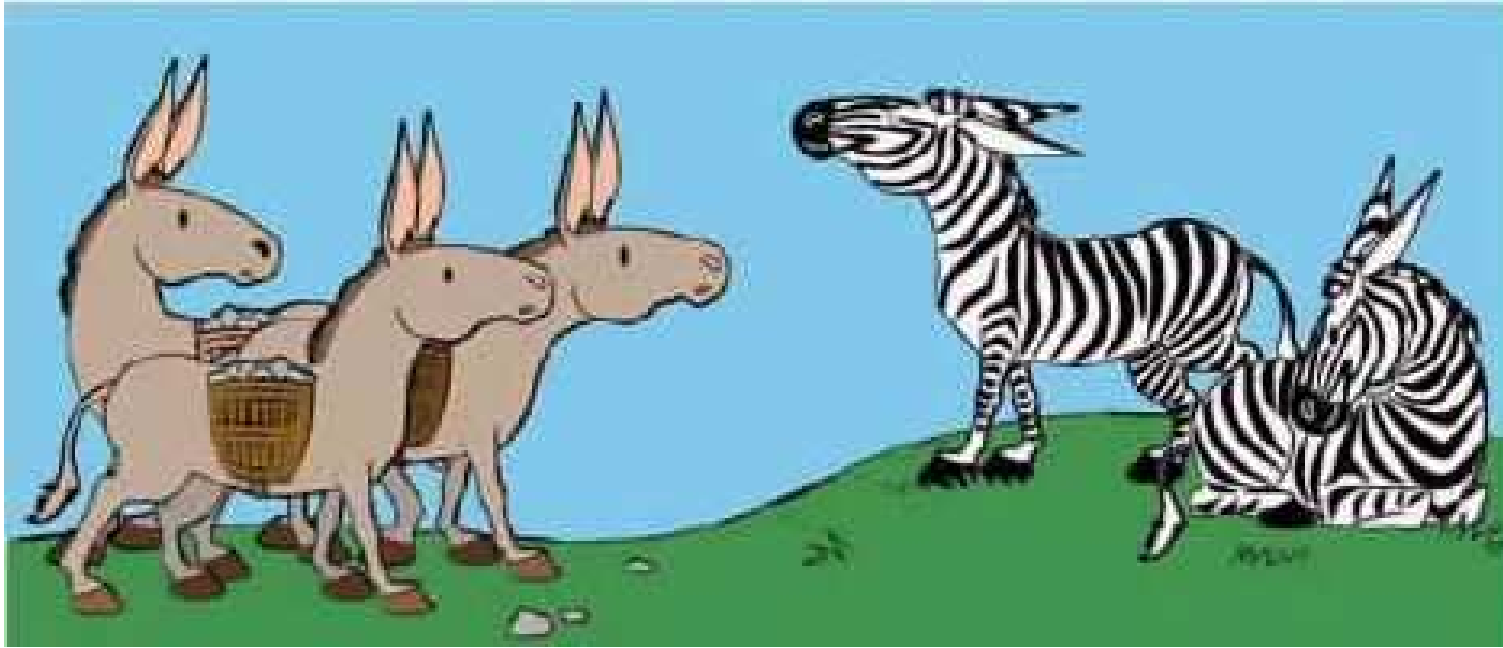
החכם הזקן התחיל לצבוע את החמורים.
קודם בצבע לבן,
ועל הצבע הלבן פסים בצבע שחור .

וכשגמר החמורים לא היו עוד דומים לחמורים.
"אינכם נראים כמו חמורים" אמר החכם הזקן
"איש לא יחשוב כבר כך.
לכן גם לא תקראו יותר חמורים.
נקרא לכם זברות."

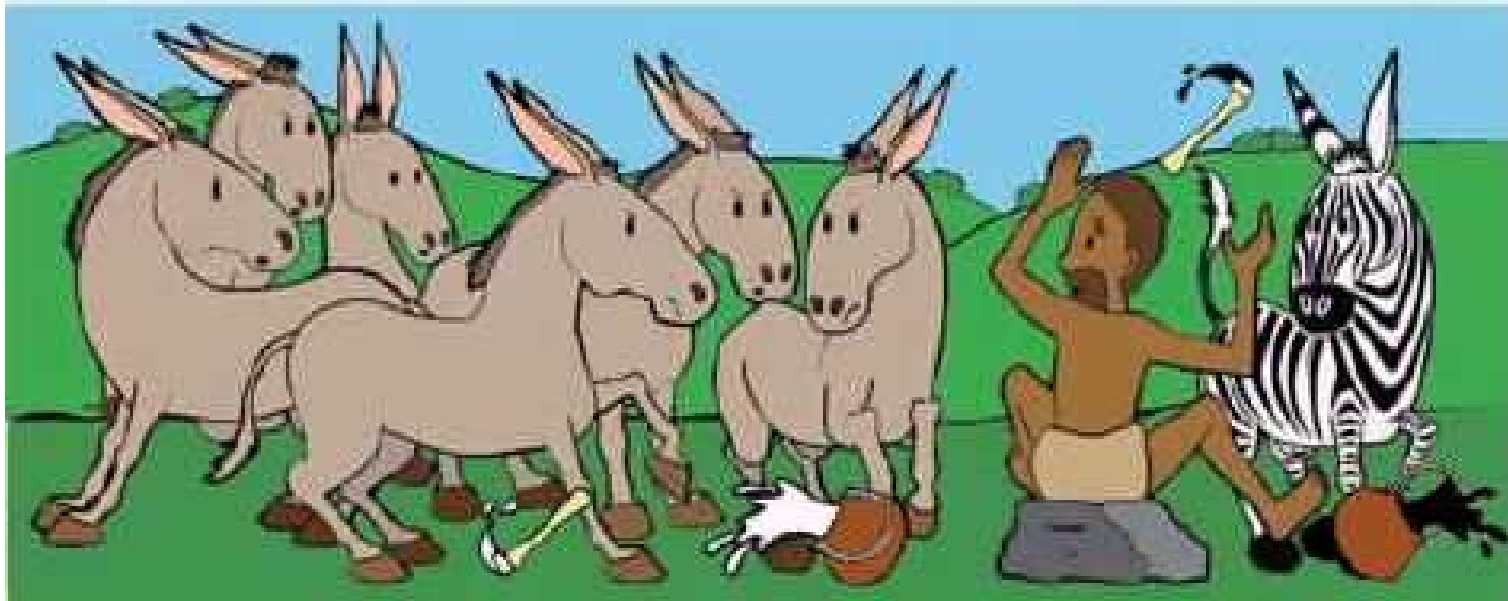
הזברות הלכו לרעות בשדה.
איש לא הטריד אותן ולא היו צריכות לעבוד.
לכן הן נשכבו בדשא ונרדמו.

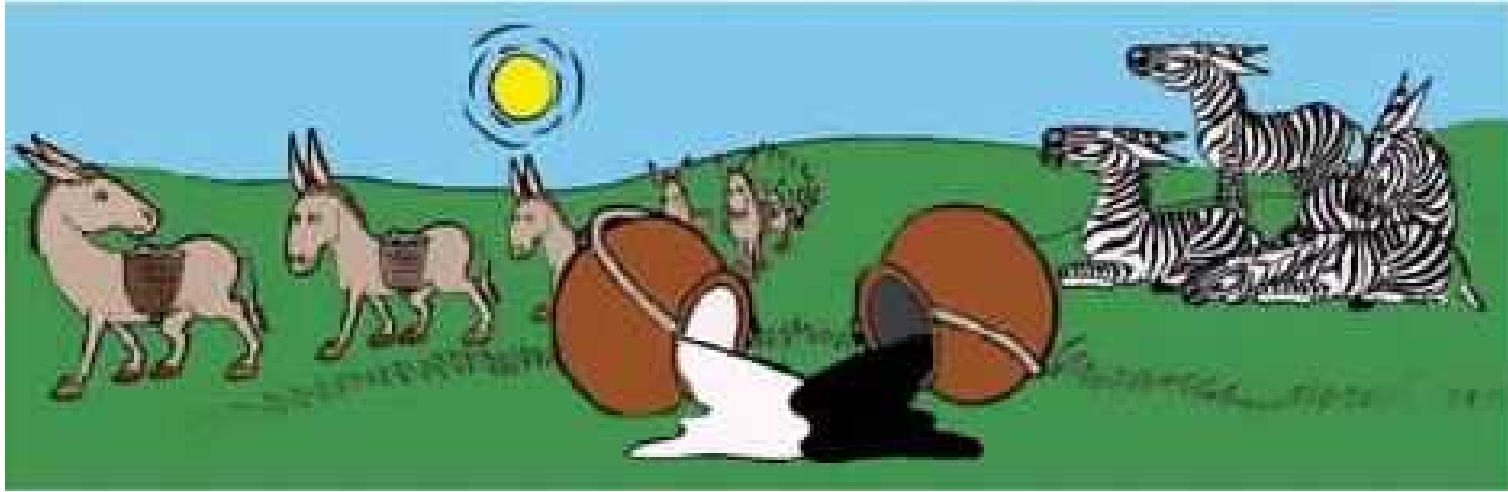
כעבור זמן קצר באו חמורים אחרים לזברות.
הם שאלו את הזברות מאין הן.
כאשר הזברות סיפרו להם את הסוד
החמורים רצו מהר אל החכם הזקן.

"הפוך גם אותנו לזברות" ביקשו.
ואז החכם הזקן התחיל לצבוע את החמורים.
ובזמן שצבע באו עוד ועוד חמורים.

אבל הזקן לא יכול היה לצבוע כל כך מהר,
והחמורים התרגזו,
הם התחילו להשתולל ולבעוט
והפילו את כדי הצבע.

לא היה יותר צבע.

החמורים הצבועים רצו אל הזברות.

החמורים שלא נצבעו, בגלל אי-סבלנותם, היו צריכים
לחזור לעבודה.

ולכן בעולם ישנם גם חמורים וגם זברות.
וזו גם הסיבה, כמה שחשוב להיות סבלני.